

Kapanma Estetiği: COVID-19 Pandemisi Boyunca Bir Sanatçı Olarak Deneyimim

SCOTT WOLLSCHLEGER¹, GÜLBEN SALMAN (Translator)²

¹ Contemporary Classical Music Composer, Based in New York City

² PhD Candidate, Ankara University, Department of Philosophy
(Orcid ID: 0000-0002-6673-9719)

Özet

Bir müzisyenin pandemideki deneyimlerini ilk elden dile getiren bu yazı, karantina koşullarında bir sanatçının imgeleminin nasıl kesintiye uğradığını ve çalışma pratiğinin ne yönde değiştiğini göstermektedir. Esas olarak New York Şehri'nde 20 yıldan beri klasik müzik bestecisi olan Wollschleger'in, bir orkestra ve beraber çalışma deneyiminin mümkün olmadığı koşullarda, açık alanlarda veya stüdyoda solo icra edilecek çalışmalar yazmak konusunda karşılaştığı güçlükleri görünür kılmaktadır. Oda akustiği ve beraber performans gerektiren klasik müziğin yeni düzende ne yönde değiştiğini görmek açısından bir bestecinin görüşlerini ve kısıtlılıklarını paylaşması, imgelemin her yeni durumda ifadeyi seferber edecek bir biçim bulmaktaki maharetini bize göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: imgelem, beste, çağdaş klasik müzik.

Lockdown Aesthetics: My experience as an Artist During Covid-19 Pandemic

Abstract

This short essay expresses the experiences of a musician from the first hand in order to show how the imagination of an artist interrupted due to the conditions in pandemic and to which direction the working practices changed. Basically, Scott Wollshlegher, a contemporary classical music composer, resides in New York City for 20 reveals the difficulties he faced with when he forced to create classical music pieces for public spaces and a solo instrument in a studio when there is no possibility for orchestral assistance and rehearsals. It seems important to see how a classical music which requires a room acoustics and performing together as an ensemble changed its direction in line with a composer's experiences about his insights and hinderances, showing us the power of the imagination to create new forms to express itself.

Keywords: Imagination, composition, contemporary classical music.

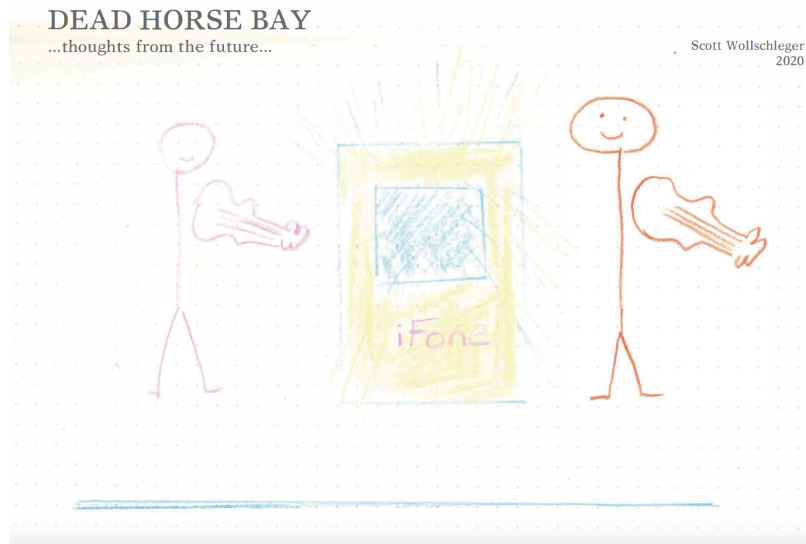
Corresponding Author / Sorumlu Yazar	SCOTT WOLLSCHLEGER COMPOSER
E-mail / E-posta	scott.wollschleger@gmail.com
Manuscript Received / Gönderim Tarihi	May 20, 2021/ 20 Mayıs 2021
Revised Manuscript Accepted / Kabul Tarihi	May 20, 2021 / 20 Mayıs 2021
To Cite This Article / Kaynak Göster	Wollshlegher, S. (2021). Kapanma Estetiği: COVID-19 Pandemisi Boyunca Bir Sanatçı Olarak Deneyimim ViraVerita E-Journal: Interdisciplinary Encounters, Vol.13, 279-287.

Kapanma Estetiği: Covid-19 Pandemisi Boyunca Bir Sanatçı Olarak Deneyimim

Covid-19 pandemisi sırasında bir sanatçı olarak deneyimim belki de en iyi şekilde olayın başındaki çalışmalarım ve kriz boyunca çalışmalarımın nasıl evrildiği üzerine düşünürsem anlaşılabilir. Şubat 2020'nin sonunda, New York Şehri'ndeki kapanmadan birkaç hafta önce, [Dead Horse Bay...thoughts from the future...](#) adında yeni bir bestemin prömiyeri yapılmıştı. Bu parça iki keman ve bir projektörle gösterilecek olan film için yazılmıştı. Gösterilecek olan film Brooklyn'te çoktan unutulmuş Dead Horse Bay [Ölü At Koyu] adındaki yerin görüntülerinden oluşan kendimin ev yapımı bir belgeseliydi. Önceden Barren Adası'nın bir parçası olan Dead Horse Bay, sayısız endüstriyel ölü at bedeni parçalama teçhizatına ev sahipliği yapıyordu. Burası ayrıca, New York Şehri'nin 19. Yüzyılın sonundan 1920'lerin ortasına kadar, adada işçi olarak da çalışan bütün bölge sakinlerinin (çoğunlukla Afrika kökenli Amerikalılar veya İtalya, İrlanda veya Polonya'dan gelen göçmenler), zorbalıkla yerlerinden edilmesi ve evlerinin yerle bir edilmesi sonucunda başlıca katı atık depolama bölgesi olarak konumlanmıştı. Katı Atıkların üst-toprakla örtülmesi sonucunda, burası 1950'lerde New York Şehri tarafından adadan bir yarımadaya çevrildi. Fakat bu zamandan beri kapatılan toprak tabakası açıldı ve tarihleri 1800'lere kadar uzanan atıkların kalıntıları bütün bir sahil şeridi boyunca bulunabilir hale geldi. Her gün yeni bir atık parçası kıyıya sürüklenir oldu. Dead Horse Bay'i ilk ziyaretimde iğrençlik duygusuyla şok olmuştum. Medeniyetin kenarında bir eşige gelmiş gibi hissetmiştim. Sahil, cam şişeler, tabaklar, ayakkabılar, ocaklar gibi eski evsel atıklar ve zaman zaman da at kemiklerinden oluşan çerçöple doluydu. Sahildeki manzara dehşet vericiydi ama tuhaf bir biçimde de mistikti. Atıkların nasıl doğal manzaranın bir parçası haline geldiğini görmek güzeldi. Sahildeki her şey eşikteydi. Bazı atık parçaları, müziğe dönüştüğünü tahayyül ettiğim bir aura yayıyordu. Bununla beraber benim zihnimde yalnızca tek bir düşünce hakimdi, "bu atıklar aslında gelecekte düşünceleri bana söylüyorlar". İlk performans için, duş perdesi ve köpükten yapılmış büyük ve tümüyle kasten ev yapımı retro-görünümlü bir cep telefonu yaptım. Telefonun ekranı, iki kemanın yanında üçüncü bir karakter gibi oynayacak ve filmi gösterecekti.

Yalnızca atıklarla ilgili olmaktan çok, *Dead Horse Bay...Gelecekte Düşünceler*'in ayrıca dekolonizasyon üzerine de bir düşünme ve teknoloji ile mevcut ilişkimiz konusunda da bir uyarı olmasını amaçladım. Bu çalışmanın Brechtvari bir yolla, bizim cep telefonu gerçekliğimizin absürtlüğünü de göstermesini istedim. Her seferinde bu şeyi açtığımızda, bir şekilde kendimize şunu söylemeliyiz: “Burası başka bir boyutun kapısı, kafamı onu yok edecek bu girdaba sokmak istiyor muyum?”

Basılmış Notanın Kapağı

Kapanmanın ilk aylarında, diğer birçok sanatçı gibi, kendimi sınırlı koşullar altında nasıl çalışacağımı anlama yoksunluğu içinde buldum. Ben müzik yazdığımda aynı zamanda aynı oda

içinde beraber çalan icracıların bedenlerini de göz önüne getiririm. Sıklıkla, benim müziğimin temposunun, bu müziğin icra edildiği odanın alanına eşit olduğunu söylerim. Klasik müzik icracıları odanın çıkardıkları seslerin oda ile nasıl etkileştiğini dinlerler. Dinleyiciler, bir anlamda, odanın müzisyenlerle nasıl “konuştuğunu” dinlerler. Beste yaparken kendimi sesleri dinleyen insanların yanında otururken tahayyül ederim. Yanımdakilerin nasıl sesleri duyduğunu ve odayı hissettiklerini tahayyül etmeye çalışırım. Kapanmanın ilk ayları boyunca, imgelem gücüm ilerlemek için bir yol bulmakla cebelleşti. Müzik yazmak için her girişimim sıklıkla, New York Şehri ilk ölümlü dalgasını yaşama deneyimini yaşadığı için aralıksız ambulans siren sesleri ile kesintiye uğradı. Mayıs’ın sonlarında Georg Floyd’un öldürülmesi etrafında gelişen olaylar da ayrıca son derece üzücüydü. Sirenler daha az duyulur oldu ama ses bu sefer yerini sokaklardaki toplumsal huzursuzluğun sesi ile yer değiştirdi. Polis şiddetini ve ırkçılığı protesto etmek için giderek daha fazla insan sokağı çıktı ve ben de tamamen felce uğramış gibi hissettim ve hiç müzik yazamaz hale geldim. Hissettiğim yalnızca umutsuzluk duygusuydu. Bu süreçte yaptığım tek müziksel etkinlik [Lost Anthems](#) adındaki yeni çalışmamın online prömiyeriydi. Videodaki çekim görüntüleri 2019 sonlarına aitti ve 2019 yılının sonlarında Margate England’da The Turner Contemporary’de çekilmişti. https://www.youtube.com/watch?v=xk8vKAt5S_U&t=337s

Videonun prömiyeri yapıldı ve sonrasında ben ve “seyirciler” arasında Zoom üzerinden bir soru-cevap sohbeti gerçekleşti. Şunu kabul etmeliyim ki, zoom üzerinden seyirciler ile etkileşmek berbat! Tuhaf, Zoom’u seven biri var mı? Fakat, Zoom’un kullanılmasının bizimle kriz geçtikten sonra da kalmaya devam edecek bir özellik olduğunu görebiliyorum, bu yüzden bu yeni gerçekliğe (yavaşça) adapte oluyorum. Yaz biterken sözümona “kapanma estetiği” boyunca kendi yolumu bulmama yön vermeye yardımcı olduğunu hissettiğim, yeni çalışmalar yazmak için birtakım fırsatlara erişim sağladım. [Outside Only Sound](#) isimli ilk çalışmam herhangi bir orkestra provası olamayacak olan ve müzisyenlerin yalnızca açıkavada parkta icra edebilecekleri koşullarda yazıldı. Bu koşullar, her ne kadar geleneksel beste yapma biçimine göre oldukça zorlayıcı olsa da, çalışmamın sosyal ve mekânsal veçhelerini yeniden hayalimde canlandırmama izin verdi. *Outside Only Sound*’u yazarken bir çeşit telaşlı neşe ve aciliyet hissettim. Sanırım neşe seyircilerin fiziksel mekânda akustik bir fenomen olarak müzikle karşılaşacağını bilmemden ileri geldi. Gerçekten de seyirciler çalışmadan hoşlandı ve iki şehir parkında, Prospect Park ve Fort Greene Park’ta (ikisi de Brooklyn’de) çalışma icra edildi. Kayıтта çocukların ve kahkahaların sesini duyabilirsiniz. https://www.youtube.com/watch?v=ecxOalYz_-k&t=1s

Outside Only Sound, The String Orchestra of Brooklyn tarafından Fort Greene Park'ta icra ediliyor.

“Kapanma Estetiği” serimde bir sonraki çalışmam [Seegman's Woe](#) adında perküsyoncu Kevin Sims için yazdığım solo perküsyon çalışmasıydı. Bu çalışmanın performansları 2020 ABD Başkanlık Seçiminden önceki haftasonu çeşitli kamusal alanlarda gerçekleştirildi, yine hepsi açık havada. Memleketi Orta Pennsylvania olan Kevin Sim, çalışmayı State College Pennsylvania'nın aşağıdaki yerlerinde icra etti:

1. Home Depot park yerinin dışındaki otoyol kenarı çim şeritte.
2. Wegman'ın park yerinde (süpermarket).
3. Halka mahsus bir parkta.
4. Sheetz (Benzin İstasyonu).
5. Yıkılmış bir karavan parkında.

Kevin Sims *Seegman's Woe*'yu Home Depot park yerinin dışındaki otoyol kenarı çim şeritte icra ediyor.

Çalışmada “*Seegman’s Woe*” yazan ev yapımı bir afiş kullanıldı. Çalışmada başka herhangi bir kelime yer almadı. Bu çalışmayı yazarken niyetim ideolojik olmayan doğal bir dayanışma duygusu ortaya çıkararak yarı-siyasal bir çalışma hissi yaratmaktı. Woe [keder] kısmı aslında herhangi bir kişinin kederi gibi anlaşılmalı. Pennsylvania’da siyasal gerginlikler çok yüksek perdeden seyrediyordu bu yüzden insanların Kevin’in performansı ile hemen iletişim kurar görünmeleri bizi şaşırttı. Yanından yürüyen insanlar kafalarını “Evet, Bu!” der gibi salladılar. Günün son performansı Pennsylvania, State College’da eski Franklin Manor Karavan Parkı’ndaydı. Barren Island ve Dead Horse Bay gibi Franklin Manor Karavan Parkı’nın sakinleri de zorla yerlerinden edilmişti. <https://www.youtube.com/watch?v=EivVhUGXEhc&t=32s>

Açıkavada kamusal bir alanda ev yapımı bir afiş ile insanların bir müzik çalışması ile etkileşimde bulunmaları fikri benim çalışmalarımı ileriye taşıyan bir özellik olur görünmekte. Dayanışma duygusunu yaratması amaçlanan bir diğer “woe” [keder], solo kontrbas için yazılan Tayden’s Woe ismini taşıyor ve 2021 yazında kontrbas sanatçısı Will Yager tarafından açıkavada icra edilmeye başlanacak.

Will Yager *Tayden’s Woe*’nun provalarını yapıyor.

Covid-19 Pandemisi benim müziksel zaman ve mekan algımı değiştiriyor. Covid-öncesi müzik performanslarım, müziğimde bulunan zorluklar yüzünden büyük ölçüde yüz yüze provaları gerektiriyordu. Böyle zorlayıcı yönlerden birisi müziksel zaman ile ilişkilidir. Ben sıklıkla büyük ölçüde çalışma gerektiren karmaşık ritimler yazıyorum ve icracıların bu müzik zamanının “hissini” içselleştirmeleri gerekiyor. İçselleştirme en iyi oda müziği ortamında gerçekleşiyor. Her çalgıcının kendi kısmını basitçe öğrenip provaya gelmesi istenen sonuçları vermiyor. Tersine bir

grup müzisyen beraber çalmak ve tek bir beden olmak zorunda. Bunu başarmanın mükemmel (eski) yolu aynı fiziksel yerde beraber olmaktı. Bu bir partnerle dans etmeye benzerdir. Beraber yapmak zorunda olduğunuz bir şey.

Outside Only Sound' da her çalgıcının tek bir ağustosböceği olduğu ve bir şefe asla ihtiyaç olmayan bir müzik materyali geliştirdim. Her çalgıcının bir süreölçere göre çalması yerine müzisyenlerin bir arazideki bir grup böcekmiş gibi işlemlerini istedim. Seegman's Woe'de müzik notası yalnızca basit metin yönergeleri düzeniydi. Kevin Sims önceden benim en karmaşık müzik notasyonlarımı icra etmesinde rağmen, *Seegman's Woe* için kendimi geleneksel nota yazmak için toparlayamadım. 2021'in başında Greeley Colorado'daki University of Northern Colorado'da misafir besteciydim. Bütün bir müzik festivali online'dı. Müzik öğrencilerinin pandemi dolayısıyla büyük ölçüde yorgun olduklarını hissettiğim için onlara benzer şekilde yalnızca-metinden oluşan *Song for the End of the World* adında basit bir parça yazdım.

SONG FOR THE END OF THE WORLD

for one or many people

Fill two empty wine bottles with unequal amounts of water.

Blow over the top of either bottle gently to produce a flutelike tone. Generate a tone about every 7 or 8 seconds for 6 minutes.

Let each note softly fade away.

Scott Wollschleger
2021

Song for the End of the World

İki boş şarap şişesini eşit olmayan miktarda su ile doldurun. İki şişeden birine flüt benzeri bir ton yakalamak için nazikçe üfleyin. 6 dakika boyunca 7-8 saniye uzunluğunda her tonu üfleyin. Her notanın yavaşça kaybolmasına izin verin.

John Cage ruhuyla her öğrenci kendini ayrı ayrı kaydetti ve bana üst üste basitçe çekilmiş ses dosyalarını gönderdiler. Buna ek olarak her öğrenciden 40 saniyelik bir Açık hava görünümü de istedim. Tek zorunluluk video çekimlerinin her gün yanından geçtikleri tamamen sıradan bir şeyi kapsamasıydı. Buradaki fikir, alelade mekan üzerine düşünmek ve bu mekanda yalnızca bakmak için durarak bir güzellik yakalamaktı. Sonra bu öğrenci video kliplerini bir cep telefonunda görülebilecek şekilde düzenleyerek tam bir film haline getirdim. [[complete film](#)]

Pandemi dijital içerik yaratma hissini hızlandırdı. Fakat Pandemi döneminde ben [Dark Days](#) adındaki üçüncü albümümü de tamamladım. Albüm 2021'in ilk aylarında tamamlandı ve yalnızca solo piyano müziğinden oluşuyor. Bu kriz müziğimin nasıl hazırlanacağı ve sunulacağına ilişkin beni yeniden-düşünmeye zorladı. Şu açık ki açık havadaki kamusal alanlar müzik çalışmaları için giderek daha fazla "mekan" halini alacak. Benim için kendi müzik kavramlarımı bu türden alanlara yerleştirmeye adapte etmek ve soyut sanat çalışmalarımı nasıl farazi kamusal karşılaşmalarda yapacağım hala bir sorun olarak ortada duruyor.